

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj IV.

V sredo 19. Velkiga serpana 1846.

List 33.

Miloš Kabilovič. *)

Kaj se sveti na planjavi
Na planjavi tam široki?
Ali zvezda je danica,
Ktera obleduje v zori,
Ali pa je svitla luna,
Ki se vmika sončni moči?
Ni danica, in ni luna
U nebeški svoj' svitlôbi:
To je turški polomésec,
Ki se sveti na šotôri,
V kterim černe sklêpe kuje
Amurát, car kervolôki,
De vkoncá, kar križ spoznava,
In si stó deržav osvôji. —

„Kosovo še danas mora,
Prédenj sonce bo v zatôni,
Bit' kervavo, Lazar Bulko
Plavati u Sav' globoki,
In kar ne časti Mahóma,
Móra meni se uklôniti!“
Amurat tako besédje
In ozrè se po šotôri;
Hasan Aga pa mu réce,
Ki sedel je tudi v zbôri:

„Amurate, car mogočni!
Pred obličjem pade Tvôjim

V prah služabnik Hasan Aga.
V pretečeni imel sim noči
Hude sanje, černe sanje;
Nej povém jih: Černi orli —
Ala **) vé, kaj tó poméni,
Ki nas ima v svoji moči —
Černi orli so letali,
Nad šotôrjem, v gladu gróznim
So kljuvali Tebe, Turke
Pa so žerli Savski sômi.
Ak' resnica ni, kar rečem,
Bódi Ala mi v pomôči!“ —

In serdit, ko lev, zarjove,
De se strésue vse v šotôri:
„Ala bôdi ti v pomôči!
V srédi tabra nej imajo
Tvojo glavo černi ôrli,
De se spolni, kar mi bledeš,
Hasan, nad živôtam tvôjim!“
To slišaje próš' Sulejka,
Hasan Age hčerka, v sôlzah:
„Care slavni, siloviti!
Ni se vstavljat' vólji Tvôji,
Pa pripusti, de se prošnja
Moja milo mi izpôlni:
Zúnaj je mladéneč móder,
Ki zna sanje té razlôžit' ;

Ak' po tvoji niso vólji,
Nej gré Hasan k ojstri sôdbi!“ —

Car ga vkáze pripeljati,
Réce mu v nevolji svôji:
„Urno mi razlôži sanje,
Tode módro mi govôri;
Car sim, vés m' je svét podlôžen,
Ni t' plačila tréba prôsit',
Al' po vólji sanje meni
Hasan Age ti razlôži;
Vés! sicer z glavó ti svojo
Ne odídeš môj' togôti!“

Poslušavši Age sanje
Se m' globôke je priklônil,
In mu réce: Turško sonce
U mogočnosti svitlôbi!
V svoji me imaš oblasti,
Prizanes' mi, al' me umôri:
Tvoje ure so se stêkle,
De Te žerli bodo ôrli,
De se znósi Miloš, Hrovat,
Ki umor'li meči Tvoji
So mu oča, mater, brate!“
Réce in u svoji zlôbi
Mu poríne meč u serce,
De pogíne v kervi svôji!“

Malavašič.

Kervomočnost ali kervoscanje.

Zoper to bolezin, ktera napade dostikrat celo čedo govéd, ovac, pa tudi konj, je koj v začetku nar boljši zdravilo tóle:

Eno dobro periše (Handvoll) laneniga semena daj v 3 maslicih vode kuhati skoz dobre pol ure; odcedi si potem laneno vodo ter raztôpi v nji solnitarjeve štupe (Salpeterpulver) 1 lot. Trikrat na dan si napravi to zdravilo in ga vlij mlač-

niga zjutrej, opoldne in na večer bolnimu živinčetu v gobec. V treh dneh ti bo večidel pomagalo, če nisi boleznin v začetku zanemaril, in če ni prehuda vročinska boleznin in hud notranji prisad (ledic ali mehurja) pertisnil, de je treba tudi pušati.

Ne dajaj pa bolni živini med tem ne sená, ne slame za klajo, ampak če je moč trave, za pijačo pa z otrobi ali s kislím mlekam ali smetko zmešane vode.

*) V letu 1388 je imel turški cesar Amurat vojsko s serbskim knezam z imenam Lazar Bulko. Všetôrili so se Turki in Serbljani na veliki planjavi na Savi v Serbii, kosovo polje po iménu. Lazar Bulko je imel opróda Miloša Kabiloviča, rojeniga Hrovata, kteri je po izgledu Rimca Lucja Skévola v turški tabor šel, kakor de bi bil svojiga gospodarja zapustil in h Turkam prestôpil. Pa pred Amurata pripeljan, ga prebode, de bi svojimu gospodu življenje ohranil, in je sam strašno smert našel.

**) Takó imenujejo Turki Bogá.